

ਸੁਪ੍ਰੀਮ ਕੋਰਟ

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ

ਐਮ. ਪਤੰਜਲੀ ਸ਼ਾਸਤਰੀ, ਸੀ.ਜੇ.; ਬਿਜਨ ਕੁਮਾਰ ਮੁਖਰਜੀ, ਐਨ. ਚੰਦਰਸ਼ੇਖਰ ਅਇਰ,

ਵਿਵਿਅਨ ਬੋਸ, ਅਤੇ ਗੁਲਾਮ ਹਸਨ, ਜੇ.ਜੇ.

1950 ਦਾ ਕੇਸ ਨੰ. 11

ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਬਲਵੰਤ ਸਿੰਘ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ,-ਜਵਾਬਦਾਤਾ

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, - ਇੰਟਰਵੀਨਰ

1950 ਦਾ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 12

ਅਤਰ ਸਿੰਘ, ਪੁੱਤਰ ਜਵੰਦ ਸਿੰਘ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ,-ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, - ਇੰਟਰਵੀਨਰ

ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈਜ਼ (ਅਸਥਾਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ) ਐਕਟ, 1946— ਧਾਰਾ 4—ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੌਂਪਣਾ— ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸੂਤੀ ਕੱਪੜਾ ਅਤੇ ਧਾਗਾ ਆਰਡਰ, 1947—ਸੈਕਸ਼ਨ 2, 3, ਅਤੇ 10—ਕੀ ਗਵਰਨਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਅਤਿਅੰਤ ਉਲੰਘਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ—ਇੰਟਰਪ੍ਰੇਟ-ਭਾਰਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਨਿਯਮ-ਅਨੁਛੇਦ 132— ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ 'ਤੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ—ਕੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਾਕੀਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ-ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ- ਦਾ ਕੰਮ, ਫੈਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲ ਵਿਚ।

ਮੰਨਿਆ, ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਸੌਂਪਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈਜ਼ (ਅਸਥਾਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ) ਐਕਟ, 1946 ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਅਧੀਨ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ। ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸੀਮਤ ਸਮੇਂ ਦੇਰਾਨ, ਉਤਪਾਦਨ, ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਵੰਡ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਣਜ, ਟੂਡਸ, ਕਪਾਹ ਅਤੇ ਉੱਨੀ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਪੈਟਰੋਲੀਅਮ ਆਇਰਨ “ਐੱਲ ਐਕਟ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਜਿਸ ਦੀ ਸੂਚੀ ਖੁਦ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਦੀ ਰੇਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ “ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਣਜ” ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਆਮ ਜਾਂ ਕੁਦਰਤੀ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇ? ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਮਾਲ ਦੇ ਨਿਰਯਾਤ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਰਾਜ ਸ਼ੇਜ f@J™ ਸਮੇਤ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਾਂਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਕੀਮਤਾਂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਦੀ ਵੰਡ ਅਤੇ ਉਪਲਬਧਤਾ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਆਂਢੀ, ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸਮੇਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ

ਨਿਰਯਾਤ ਨੂੰ ਸੂਬੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀਮਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸੂਤੀ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਧਾਗੇ ਦੇ ਆਰਡਰ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2, 31 ਅਤੇ 10 ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦਾ ਰਾਜ। 1947, ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਦੁਆਰਾ ਮਿਤੀ 15 ਨਵੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ, ਪਰਮਿਟ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਨਿਰਯਾਤ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵੈਧ ਹਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਅਸਲ ਭੰਡਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਜਾਂ ਨਿਰਲੇਪ ਢੰਗ ਨਾਲ, ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 132 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪੀਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਿਸ 'ਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 132 ਦੀ ਧਾਰਾ (3) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਆਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਪਰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਕੰਮ ਜੋ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦੀ ਇੱਕ ਆਮ ਅਦਾਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਤੋਲਣ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ, ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤਾ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਬੂਤ 'ਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਮੁਕੱਦਮਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 1144 ਅਤੇ 1147 ਵਿੱਚ ਸਿਮਲਾ (ਖੇਸਲਾ ਜੇ) ਵਿਖੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਲਈ ਨਿਆਂਇਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ 5 ਅਪ੍ਰੈਲ 1950 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 132(1) ਅਧੀਨ ਅਪੀਲਾਂ 1949 ਦੇ।

ਸ਼੍ਰੀ ਅੱਛਰੂ ਰਾਮ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ (ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ), ਸ਼੍ਰੀ ਨੌਤ ਲਾਲ, ਏਜੰਟ, ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ (ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ) ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ।

ਸ਼੍ਰੀ ਐਸ. ਐਮ. ਸੀਕਰੀ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ (ਸ਼੍ਰੀ ਐਚ. ਐਸ. ਗੁਜਰਾਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ), ਸ਼੍ਰੀ ਜੀ. ਐਚ. ਰਾਜ ਅਧਿਆਕਸ਼ਾ, ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ।

ਸ਼੍ਰੀ ਐਮ.ਸੀ. ਸੇਤਲਵਾੜ, ਭਾਰਤ ਦੇ ਅਟਾਰਨੀ-ਜਨਰਲ (ਸ਼੍ਰੀ ਬੀ. ਸੇਨ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ), ਸ਼੍ਰੀ ਜੀ. ਐਚ. ਰਾਜਧਿਆਕਸ਼ਾ, ਏਜੰਟ, ਦੁਆਰਾ ਦਖਲ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ।

ਜਜ਼ਮੈਂਟ

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ-

ਮੁਖਰਜੀਆ ਜੇ. ਇਹਨਾਂ ਦੇ ਜੁੜੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ: ਕੇਸ ਨੰਬਰ 1-1 ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ, ਅਤੇ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਜੇ ਕੇਸ

ਨੰਬਰ 12 ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹੈ, ਤਿੰਨ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਪੈਸ਼ਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਅੰਬਾਲਾ, ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ, ਵੱਲੋਂ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 120-ਬੀ, ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਕਪਾਹ ਦੀ ਧਾਰਾ 3/10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੱਪੜਾ ਅਤੇ ਧਾਗਾ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਆਫ਼ ਮੂਵਮੈਂਟ) ਆਰਡਰ, 1947, ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈ ਐਕਟ, 1946 ਦੀ ਧਾਰਾ 7। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ, ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਵਿਰੁੱਧ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ, 8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੋਰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਗਿੱਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ। .

ਸਾਰੇ ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 26, ਮਈ, 1948 ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਵਾਹਗਾ ਨੇੜੇ ਕਸਟਮ ਬੈਰੀਅਰ ਰਾਹੀਂ ਤਸਕਰੀ ਕਰਕੇ, ਮਿੱਲ ਦੇ ਬਣੇ ਕੱਪੜੇ ਦੇ 76 ਥੈਲੇ ਬਿਨਾਂ ਪਰਮਿਟ ਤੋਂ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਨੂੰ ਬਰਾਮਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸਾਜ਼ਿਸ਼ ਰਚੀ ਸੀ। ਵਾਘਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 18 ਮੀਲ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਅੱਧੇ ਮੀਲ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਅਸਲ ਭਾਰਤ-ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਸਰਹੱਦ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਕਸਟਮ ਬੈਰੀਅਰ ਅਤੇ ਬਾਰਡਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਪੁਲਿਸ ਚੈਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਚੈਕੀ ਦੇ ਲਗਭਗ ਸਾਹਮਣੇ ਕਸਟਮ ਦਫਤਰ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਤੰਬੂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 26 ਮਈ, 1948 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 7 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਦੇਸ਼ੀ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਾਲੀ ਚੱਕੀ ਦੇ ਕੱਪੜੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਇੱਕ ਟਰੱਕ ਵਾਹਗਾ ਨੇੜੇ ਕਸਟਮ ਬੈਰੀਅਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੁਲਜ਼ਮ ਰਾਜਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਸਟਮ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰ ਵਜੋਂ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਸੀ, ਨੇ ਟਰੱਕ ਨੂੰ ਲੰਘਣ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪੁਲਿਸ ਚੈਕੀ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਕਸਟਮ ਦਫਤਰ ਨੇੜੇ ਟਰੱਕ ਰੁਕ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਟਰੱਕ ਰੁਕਿਆ ਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਕਿ ਕਸਟਮ ਬੈਰੀਅਰ ਦਾ ਇੰਚਾਰਜ ਡਿਪਟੀ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਸੀ ਅਤੇ ਅਤਰ ਸਿੰਘ, ਜੋ ਕਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਕਸਟਮ ਪ੍ਰੀਵੈਂਟਿਵ ਅਫਸਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ ਬਦਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਧੀਨ ਸੀ, ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਚਲੇ ਗਏ। ਸਟੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਕੁਲਰਾਜ ਨੂੰ ਲਾਰੀ ਨੂੰ ਸਰਹੱਦ ਤੱਕ ਲੰਘਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਕੁਲਰਾਜ ਨੇ ਇਸ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਦੋਵੇਂ ਕਸਟਮ ਦੇ ਤੰਬੂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਚਲੇ ਗਏ। ਫਿਰ ਟਰੱਕ ਨੂੰ ਉਤਾਰਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਕੁਲੀਆਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਰਹੱਦ ਵੱਲ ਲਿਜਾਣ ਲੱਗੇ, ਜਿਸ ਦਾ ਪਿੱਛਾ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਬਾਅਦ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦਾ ਪੁਲਿਸ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਕੈਲਾਸ਼ ਚੰਦਰ, ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤਸਕਰੀ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਸੀ, ਇੱਕ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਉਸ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਕੁਲਰਾਜ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਅਤੇ ਕੁਲਰਾਜ ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੇ ਮੋਟਰ ਸਾਈਕਲ 'ਤੇ ਬਾਰਡਰ ਵੱਲ ਵਧੇ ਅਤੇ ਮਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਕੁਲੀਆਂ ਨੂੰ ਪਛਾੜ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਲੀਆਂ ਨੂੰ ਘੇਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਾਲ ਸਰਹੱਦ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਖਿਸਕਣ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੈਲਾਸ਼ ਚੰਦਰ ਨੇ ਘਟਨਾ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਇੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਤਸਕਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪੁਲਿਸ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਮੁਖੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੰਜਾਂ ਦੇਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਟਰਾਇਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਕਾਟਨ ਕਲੇਥ ਐਂਡ ਯਾਰਨ ਆਰਡਰ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 3/10 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋਏ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡਾਵਲੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 120-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਸਖ਼ਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ। . ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 8 ਤਹਿਤ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ

ਸਖਤ ਕੈਦ ਅਤੇ ਰੁਪਏ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ 1,000, ਪਿਛਲੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਚੱਲਣ ਲਈ ਸਖਤ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ।

ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ, ਨੇ ਦੋ ਦੇਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਬਾਕੀ ਤਿੰਨਾਂ ਅਤਰ ਸਿੰਘ, ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਘਟਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਸ਼ਿਮਲਾ ਵਿਖੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਸਟਿਸ ਖੋਸਲਾ ਨੇ ਇਕੱਲੇ ਬੈਠ ਕੇ ਸੁਣਿਆ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 132 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਦਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਸ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੇ ਬਲਬੂਤੇ ਹੀ ਇਹ ਦੋ ਅਪੀਲਾਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈਆਂ ਹਨ, ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਮੁਲਜ਼ਮ ਰਾਮ ਸਿੰਘ ਵੱਲੋਂ ਕਿਸੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਨੁਕਤਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸ੍ਰੀ ਅੱਛਰੂ ਰਾਮ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਕੇਸ ਨੰਬਰ-2 ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਰਸਲਿਆਨ ਸਿੰਘ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਸੂਤੀ ਕੱਪੜਾ ਅਤੇ ਯਾਰਨ ਆਰਡਰ, 1947, ਜੋ ਕਿ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਦੁਆਰਾ ਮਿਤੀ 15 ਨਵੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੇਸ਼ੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਅਤਿ-ਉਲੰਘਣਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਸਟਮ ਸਰਹੱਦ ਦੇ ਪਾਰ ਨਿਰਯਾਤ ਅਤੇ ਆਯਾਤ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੇਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਸਹੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਲਈ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੇ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਬਾਅਦ ਦੇ ਕਈ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਸੂਚੀ II ਦੇ ਇੰਦਰਾਜ਼ 27 ਅਤੇ 29 ਦੇ ਤਹਿਤ, "ਪ੍ਰਾਂਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਣਜ" ਅਤੇ "ਉਤਪਾਦਨ..... ਮਾਲ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਵੰਡ" ਸੂਬਾਈ ਵਿਸ਼ੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ "ਆਯਾਤ ਅਤੇ ਕਸਟਮ ਸਰਹੱਦ ਦੇ ਪਾਰ ਨਿਰਯਾਤ" ਸੂਚੀ I ਵਿੱਚ ਆਈਟਮ 19 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 102, ਨੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ ਸੂਬਾਈ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਘੋਸ਼ਣਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ, ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) 'ਤੇ ਤਹਿਤ, ਏ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ। ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਸਾਧਾਰਣ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦੁਆਰਾ ਪਿਛਲੀ ਜੰਗ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਦੋਂ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰੱਖਿਆ ਨਿਯਮ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੂਬਾਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਦੇ ਸਨ। ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1946 ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 102, ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰੇ ਆਦੇਸ਼ ਭਾਰਤ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਐਕਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਜਾਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰੱਖਿਆ ਨਿਯਮ 30 ਸਤੰਬਰ, 1946 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। (ਦੇਸ਼ ਦਾ ਰਾਜ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਮ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਤਪਾਦਨ ਉੱਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਦਾ ਨਿਯੰਤਰਣ, ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਵੰਡ ਨੂੰ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸੰਸਦ ਨੇ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਐਕਟ (9 ਅਤੇ 10 ਜੀਓ. 6 ਅਧਿਆਇ 39) ਪਾਸ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਭਾਰਤੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ, ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ। ਕੁਝ ਸੂਬਾਈ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2 ਦਾ ਉਪਬੰਧ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸਾਡੇ ਮੌਜੂਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:

"(1) ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਭਾਰਤੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੂੰ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ:

(a) ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਣਜ (ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਾਂਤ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਵੇ) ਅਤੇ ਸੂਤੀ ਅਤੇ ਉਨੀ ਟੈਕਸਟਾਈਲ, ਕਾਗਜ਼, ਪੈਟਰੋਲੀਅਮ ਉਤਪਾਦ, ਮਸ਼ੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੱਲਣ ਵਾਲੇ ਵਾਹਨਾਂ ਦੇ ਸਪੇਅਰ ਪਾਰਟਸ, ਕੋਲਾ, ਲੋਹਾ, ਸਟੀਲ ਅਤੇ ਮੀਕਾ ਦਾ ਉਤਪਾਦਨ, ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਵੰਡ; "

ਇਸ ਅਥਾਰਟੀ ਨਾਲ ਲੈਸ, ਭਾਰਤੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ 1946 ਦਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈ (ਅਸਥਾਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ) ਐਕਟ ਪਾਸ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 3 ਅਤੇ 4 ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ:-

3. ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਜਾਂ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਦੀ ਵੰਡ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਕੀਮਤਾਂ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧਤਾ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਉਤਪਾਦਨ, ਸਪਲਾਈ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਉਪਬੰਧ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵੰਡ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਣਜ।

* * * *

4. ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(a) * * * *

(b) ਅਜਿਹੀ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਂ ਅਥਾਰਟੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ।"

20 ਦਸੰਬਰ, 1946 ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੌਂਪੀਆਂ। 15 ਨਵੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ, ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਨੇ, ਉਕਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਕਾਟਨ ਕਲੋਥ ਐਂਡ ਯਾਰਨ (ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਆਫ ਮੂਵਮੈਂਟ) ਆਰਡਰ, 1947, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 2, 3 ਅਤੇ 10 ਪਾਸ ਕੀਤੇ। ਆਰਡਰ ਸਾਡੇ ਮੌਜੂਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸਮੱਗਰੀ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 2 ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

“ਇਸ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਵਿਸ਼ੇ ਜਾਂ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਉਲਟ ਨਾ ਹੋਵੇ, (ਏ) “ਨਿਰਯਾਤ” ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਸੂਬੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜਾਂ ਉਕਤ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਰੇਲ, ਸੜਕ ਜਾਂ ਦਰਿਆ ਰਾਹੀਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਾਂਤ ਜਾਂ ਰਾਜ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਣਾ। ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦੇ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਪ੍ਰਾਂਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਾਨ 'ਤੇ, ਜੇ ਕਿ ਉਕਤ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਕਤ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਲਿਜਾਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਦਾ ਹੈ:-

"ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਤੇ ਪਰਮਿਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਪਰਮਿਟ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੂਤੀ ਕੱਪੜੇ ਜਾਂ ਧਾਗੇ ਦੀ ਬਰਾਮਦ ਜਾਂ ਨਿਰਯਾਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ..... ਪਰਮਿਟ ਫਾਰਮ IV ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। , ਇਸ ਆਰਡਰ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਏ' ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ।"

ਸੈਕਸ਼ਨ 10 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ: -

"ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ 3 ਸਾਲ ਤੱਕ ਦੀ ਕੈਦ, ਜੁਰਮਾਨੇ ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਆਮ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਪੱਖਪਾਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇ ਅਜਿਹੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੂਤੀ ਕੱਪੜਾ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਧਾਗਾ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਕੱਪੜੇ ਦੇ ਢੱਕਣ ਅਤੇ ਪੈਕਿੰਗ ਦੇ ਨਾਲ ਮਹਾਰਾਜ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰਨ ਦਾ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਕੀ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਜੋ ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਪਰਮਿਟ ਦੇ ਕੁਝ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਨਿਰਯਾਤ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈਜ਼ (ਅਸਥਾਈ ਸ਼ਕਤੀਆਂ) ਐਕਟ 1946 ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਨੂੰ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ?

ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈਜ਼ (ਆਰਜ਼ੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ) ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਅਧੀਨ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੌਂਪਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਸੂਤੀ ਕੱਪੜੇ ਅਤੇ ਧਾਗੇ ਦੇ ਨਿਰਯਾਤ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾ ਕੇ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਯਾਤ ਅਤੇ ਆਯਾਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ : ਨੇਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਟਿੰਡਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 4 ਸਿਰਫ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸੌਂਪ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਖੁਦ ' ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ । ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3, ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ, ਨੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ, ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਵੰਡ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ-ਅਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਣਜ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ; ਪਰ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸਮੀਕਰਨ, "ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਣਜ", ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਦਾ ਮਤਲਬ ਇੱਕ ਸੂਬੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਸੂਬਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਣਜ ਲਈ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਨਿਰਯਾਤ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ। ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ, ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਦੇ-ਗੁਣਾ

ਦਲੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈ ਐਕਟ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਦੀ, ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤ (ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ) ਐਕਟ, 1946 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 9 ਅਤੇ, 10 ਜੀਓ. 6, ਸੀ. 39) ਅਤੇ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਕੇਂਦਰੀ ਭਾਰਤੀ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ, ਏ, ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸੂਬਾਈ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਜੋ ਯੁੱਧ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ 'ਤੇ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈ ਐਕਟ ਸਿਰਫ਼ ਸੂਬਾਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਦਰਾਮਦ ਅਤੇ ਨਿਰਯਾਤ, ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਸ਼ਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਰਕ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਲਾਈਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ-ਮੰਡਲ ਦਾ ਨਿਰਯਾਤ ਅਤੇ ਆਯਾਤ ਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੇ ਨਜਿੱਠਿਆ। ਮਾਲ ਦੇ ਨਿਰਯਾਤ ਅਤੇ ਆਯਾਤ ਦੇ ਨਾਲ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਸਮੂਹ ਦੁਆਰਾ, ਜੋ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈ ਐਕਟ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਮਾਨ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 3 ਨਵੰਬਰ, 1945 ਨੂੰ ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਰੂਲਜ਼ (ਆਰਡਰ ਨੰ. 91 ਸੀਡਬਲਯੂ (1) 45 ਦੇ ਤਹਿਤ) ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੇ ਨਿਰਯਾਤ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਦੇ ਰੱਖਿਆ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ 30 ਸਤੰਬਰ, 1946 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। 26 ਸਤੰਬਰ, 1946 ਨੂੰ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਦਿਨ ਇਹ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸੇ ਦਿਨ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਰਡੀਨੈਂਸ, ਜੋ ਕਿ 1946 ਦਾ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ XX ਸੀ, ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਮਾਨ ਦੀ ਆਯਾਤ ਅਤੇ ਨਿਰਯਾਤ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਅਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਭਾਰਤ ਦੇ ਰੱਖਿਆ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 26 ਮਾਰਚ, 1947 ਨੂੰ, ਆਯਾਤ ਅਤੇ ਨਿਰਯਾਤ (ਕੰਟਰੋਲ) ਐਕਟ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਨਿਰਯਾਤ ਅਤੇ ਆਯਾਤ ਉੱਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜਿੱਠਦਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਗੈਰ-ਕੁਦਰਤੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਇੱਕੋ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਦੋ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਸੈੱਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਧਾਨ ਬਣਾ ਰਹੀ ਸੀ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਨਿਰਯਾਤ ਅਤੇ ਆਯਾਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈ ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਹ ਦਲੀਲਾਂ ਭਾਵੇਂ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤਕ ਮੰਨਣਯੋਗ ਹਨ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਸਹੀ ਜਾਂ ਯਕੀਨਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀਆਂ। ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਧਾਨਿਕ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਅਸਲ ਭੰਡਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਅਤੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਜਾਂ ਅਲੱਗ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਕੱਠੇ ਪੜ੍ਹੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸਮਝੇ ਜਾਣ।

ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸੀਮਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਭੋਜਨ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ, ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਵੰਡ, ਅਤੇ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਪਾਰ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਕਪਾਹ ਅਤੇ ਊਨੀ ਟੈਕਸਟਾਈਲ, ਪੈਟਰੋਲੀਅਮ, ਲੋਹਾ ਅਤੇ

ਹੋਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਖੁਦ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 3, ਜੋ ਕਿ ਐਕਟ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਭੌਤਿਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ, ਨੇ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਇਹ ਮੁਨਾਸਬ ਜਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਜਾਂ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖ ਵੰਡ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਕੀਮਤਾਂ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧਤਾ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਸ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ, ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਵੰਡ ਜਾਂ ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਣਜ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਮਨਾਹੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਆਦੇਸ਼। ਇਸ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿਚ "ਵਪਾਰ ਅਤੇ ਵਣਜ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਦਿਆਂ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਧਾਰਨ ਜਾਂ ਸੁਭਾਵਿਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਨਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਸਤੂ ਦੀ ਬਰਾਮਦ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਕਿਉਂ ਲਗਾਈ ਜਾਵੇ। ਇੱਕ ਗੁਆਂਢੀ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਰਾਜ ਸਮੇਤ ਕਿਸੇ ਸੂਬੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਾ ਸਥਾਨ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸੂਬੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਜਾਂ ਵਾਧੇ ਲਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖ ਵੰਡ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਕੀਮਤਾਂ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧਤਾ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਸੂਬੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਨਿਰਯਾਤ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਣੀ ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਇੱਕ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਰਾਜ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਸਰਹੱਦਾਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਲਈ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਜੋਂ ਕਰਨਾ ਸੁਭਾਵਿਕ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਦੇ ਸੂਬੇ ਤੋਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਨਿਰਯਾਤ ਬਿਨਾਂ ਉਚਿਤ ਪਰਮਿਟ ਦੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਮੁੱਖ ਉਦੇਸ਼ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮੱਗਰੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ, ਸਪਲਾਈ ਅਤੇ ਵੰਡ 'ਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੂਬਾਈ ਵਿਸ਼ੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ (ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨਪਾਲਿਕਾ) ਐਕਟ, 1946 (9 ਅਤੇ 10 ਜੀਓ. 6, ਸੀ. 39) ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ; ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸਤਾਵਨਾ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪੈਰੇ ਵਿਚ ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਇਸਨੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਨ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਨਿਰਯਾਤ ਅਤੇ ਆਯਾਤ ਬਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰੱਥ ਸੀ ਜੋ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਸ਼ੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਨ ਵਿਚ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਤਪਾਦਨ, ਵੰਡ ਅਤੇ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਦੇ ਸੂਬਾਈ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ, ਉਤਪਾਦਨ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਵਜੋਂ ਨਿਰਯਾਤ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਥ ਅਤੇ ਪਦਾਰਥ ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਸੂਬਾਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਜਿੱਠਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਦੇਖੀਏ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀ ਅੱਛਰੂ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਵੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਤੱਤ ਦੇ ਹੀ ਪਾਈ ਜਾਵੇਗੀ। ਆਯਾਤ ਅਤੇ ਨਿਰਯਾਤ ਐਕਟ ਜਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਆਰਡਰ ਅਤੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ, ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਯਾਤ ਅਤੇ ਦਰਾਮਦ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਯਾਤ ਅਤੇ ਨਿਰਯਾਤ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਨਿਯੰਤਰਿਤ

ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਪਲਾਈ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲੇਖਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੇਖਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ। ਆਯਾਤ ਅਤੇ ਨਿਰਯਾਤ ਐਕਟ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਉਤਪਾਦਨ ਅਤੇ ਵੰਡ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਦੇ ਸਾਧਨ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਵਸਤੂਆਂ ਦੇ ਨਿਰਯਾਤ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਜਾਂ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਦੋ ਸੈੱਟਾਂ ਦਾ ਦਾਇਰਾ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਓਵਰਲੈਪਿੰਗ ਸੀ। ਇਹ ਦੋ ਕਾਨੂੰਨ; ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਸੈੱਟਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਵਿਵਾਦਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦੇ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਓਵਰਲੈਪਿੰਗ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੌਜੂਦ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮੱਗਰੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹਨਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਨੁਕਤੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦ ਅਸਮਰਥਿਤ ਹਨ ਅਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਾਂ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਰਟੀਕਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਈਆਂ ਹਨ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ 132(1) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਬਿਨਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਧਾਰਾ (3) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 132 ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਨੁਕਤੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ 'ਤੇ, ਅਸੀਂ ਦੋਵਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੋਈ ਵੀ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਉਣ ਦੇਵਾਂਗੇ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਜੇ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ 'ਤੇ ਬਦਲ ਗਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਉਮਰੀਗਰ, ਜੋ ਕਿ ਕੇਸ ਨੰਬਰ 12 ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ, ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਾਮਲਾ ਸਾਡੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਹੁਣ ਤੱਕ ਨਿਆਂ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਦੁਰਘਟਨਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦਾ ਗਾਹਕ ਚਿੰਤਤ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਉਸਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੋਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਬੂਲ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਸਵੇਰੇ ਵਾਹਗਾ ਵਿਖੇ ਕਸਟਮ ਬੈਰੀਅਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਘਟਨਾ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਅਤੇ ਕਸਟਮ ਸਟਾਫ਼ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਲਈ ਉੱਥੇ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੋਂ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਨੇ 26 ਮਈ, 1948 ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਕਸਟਮ ਬੈਰੀਅਰ 'ਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਥੇ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਥਿਤ ਦਾਖਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਉਸੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ:

"ਅਗਲਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਵਿਅਕਤੀ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਮੁਲਜ਼ਮ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਸਵੇਰ ਬੈਰੀਅਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮੋਜੂਦਗੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਤਬਾਦਲੇ 'ਤੇ ਕਸਟਮ ਸਟਾਫ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਵੱਲੋਂ ਮਿਲੀ ਛੁੱਟੀ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਅਜੇ 28 ਤਰੀਕ ਤੱਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਬੈਰੀਅਰ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਕਾਹਲੀ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨਾਲ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ।"

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਉਕਤ ਦਾਖਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ:

ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ ਬੈਰੀਅਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਸੀ। ਉਸ ਦਾ ਦਫਤਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਖੇ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੇ ਆਰਡਰ ਮਿਲ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਬਿਮਾਰ ਸੀ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ 26 ਮਈ ਦੀ ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਉਹ ਕਸਟਮ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿਣ ਲਈ ਬੈਰੀਅਰ 'ਤੇ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਥੇ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਘਟਨਾ ਉਸਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵਾਪਰ ਗਈ।ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਮੈਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਯਕੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ।"

ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 342 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੇਸ਼ੀ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ 26 ਮਈ ਨੂੰ ਘਟਨਾ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮੋਜੂਦਗੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, 1948, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਸੀ। ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਉਸ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਰਿਕਾਰਡ ਦੀ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਦਾਖਲਾ ਕਦੋਂ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਦਾਖਲਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਫੌਜਦਾਰੀ ਜਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 342 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਦਾਇਰ ਕਰੇਗਾ। ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਅਸੀਂ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ, ਜੋ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੇਸ ਦੀ ਅਗਲੀ ਸੁਣਵਾਈ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਬੀਤੀ 26 ਨਵੰਬਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਦੇਸ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਅਖੌਤੀ ਦਾਖਲੇ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੱਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਅਖੌਤੀ ਕਬੂਲ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਪੁਖਤਾ ਸਬੂਤ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ; ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਸਾਨੂੰ ਖੁਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਆਉਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਕੇਰਸ ਨੂੰ ਅਪਨਾਉਣ ਦੇ ਸਾਡੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਿਵਾਦ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਦਾ ਉਚਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਸੈਸ਼ਨ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਦੀ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਬੂਤ

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕਥਿਤ ਦਾਖਲੇ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਦਾਖਲਾ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ੀ ਲਈ ਬਹੁਤ ਪੱਖਪਾਤੀ ਸੀ। ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਮਨਾਂ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇਸ਼ੀ ਦੇ ਉਸੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਉਲਟ. ਬਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇੱਕ ਵਿਗੜਿਆ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ, ਜੋ ਕਿ ਫੈਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲ ਦੀ ਇੱਕ ਆਮ ਅਦਾਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਦਾ ਕੰਮ ਮੁਲਜ਼ਮ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਤੋਲਣ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਲਈ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਅੱਛਰੂ ਰਾਮ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਖਿਆਲ ਵਿਚ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿਚ ਵੀ ਇਹੀ ਹੁਕਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਦੋਵੇਂ ਕੇਸ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਨੇੜਿਓਂ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਬਲਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਸਤਰਾਸਾ ਪੱਖ ਨੇ ਉਸਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨੂੰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਬੂਤ ਜੇੜ ਕੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਥਾਣੇ ਦੇ ਇੰਚਾਰਜ ਕੁਲਰਾਜ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਟਰੱਕ ਨੂੰ ਲੰਘਣ ਦੇਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਮਕਸਦ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਜੋ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਛੱਡਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਵੀ ਮੁੜ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਦੇਸ਼ੀ ਹੈ ਜਾਂ ਬੇਕਸੂਰ।

ਇਸ ਲਈ, ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਵਧੀਕ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਸ ਸੈਸ਼ਨ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿਚ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਤਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਦਾਖਲੇ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਸੈਸ਼ਨ ਏ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ, ਦੇਸ਼ੀ 7 ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਰਹੇਗਾ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ | ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ |